

CÂY NÊU

Đào Như

(Viết vào ngày lễ đưa ông Táo 23/Chạp/Đinh Hợi)

30/01/2008

Gửi: Lan Hương

Ở quê nhà, chắc có nhiều người nghĩ Chicago, nơi tôi ở, lạnh trừ mười lăm độ dưới không độ trong những ngày cuối năm như thế này, làm sao tôi có thể có được cảnh đào đỏ, cánh mai vàng, mâm bánh chưng, đòn bánh tét, để ăn Tết! Sự thật, suốt gần 30 năm qua những ngày cuối tháng Chạp như thế này, trong cái rét mướt mùa đông Chicago, chúng tôi có tất cả! Chúng tôi có nồi bánh chưng nghi ngút khói. Chúng tôi có cảnh đào đỏ rực trong tuyết lạnh. Chúng tôi có cánh mai vàng run trong gió, có ánh hồng trên má các em thơ, niềm xôn xao của các cô con gái chịu khó thức khuya đón giao thừa với ba mẹ! Ở nơi đây chúng tôi cả hình dáng cô thôn nữ, các cô mặc yếm thắm, lưng thắt lụa hồng đi lễ đầu xuân hái lộc!... Ấy thế mà, trong suốt 30 năm qua, cứ vào cuối tháng Chạp, đầu tháng Giêng chúng tôi vẫn thấy mình thiếu vắng, mất mát một cái gì, không to tát lắm, nhưng nghiêm trọng, không nặng nề lắm nhưng thiêng liêng, đó là: Tết!

Mới năm ngoái, vào buổi chiều cuối năm, đang ngồi làm việc, nghe mẹ con ai nói chuyện bằng tiếng Việt ngoài đường phố vọng vào:

- Về mau đi con! Chắc cha con đi làm về rồi đó. Về sớm giúp Ba con nấu nướng lên nhang đèn rước ông bà.

- Tuy trời tối hù vậy chứ! Còn sớm mà mẹ! Mới 6 giờ chiều. Chắc giờ này Ba đi làm chưa về đâu.

- Mau đi con! Theo tục lệ bên nhà, giờ này là nhà mình “lên nêu” rồi đó con!

Tôi giật mình và mơ hồ tưởng như mình đang sống tại quê nhà. Bước đến cửa sổ nhìn xuống đường thấy hai mẹ con vừa đẩy xe đi chợ đầy ắp thịt thà, hoa quả vừa trò chuyện. Sau mỗi câu nói hơi nước bốc ra từ miệng họ...Câu chuyện của họ nghe xa dần và mất hút trong tuyết lạnh cùng với chiếc xe đẩy đi chợ! Một niềm tiếc thương, nhớ Tết, cùng giá lạnh Chicago phủ xuống hồn tôi! Hình ảnh cây tre ‘nêu’, cao vút đâm thẳng lên trong ráng hồng trên nền trời chiều ba mươi Tết trong sân nhà tôi hơn ba mươi năm về trước vụt hiện ra sừng sững trong trí nhớ!

Thế mới hay trên đường phiêu bạt đến xứ người, trong cái Balô trên vai, chúng ta mang theo tất cả phong tục, ngôn ngữ, tập quán, ẩm thực, văn hóa lịch sử... của đất nước, quê nhà... nhưng chúng ta không thể nào mang theo được hết quê hương! Tại sao thế! Làm sao ai biết được! Là người Phanrang phiêu bạt xứ người, làm sao tôi mang theo được hết trong balô của tôi tất cả: núi Cà Đú,(1) dòng sông Dinh, Mùa Xuân Ninh thuận ở quê tôi!.. Và...cây tre “nêu” ?/.

Đào Như

(Đào Trọng Thề)

201 S.Maple # 405

Oak park, Illinois 60302- USA

thetrongdao2000@yahoo.com

Ghi chú:

Phanrang: thị xã tỉnh Ninh Thuận

Núi Cà Đú: Núi phía bắc thị xã Phanrang

Sông Dinh: Con sông phía nam thị xã Phanrang